

BEBEK

Bebek son nefesini veriyor gibiydi. Şimdi ağlamak yerini derin solumalar almıştı. Kadın kaşlarını çattı. Birden eski gelinlik günleri parlayıverdi gözlerinin önünde. “biz biz” dedi. “yedi tepenin arkasına saklanırdık çocuk emzirirken. Nur topu gibi olurdu yavrularımız. Ah baş belası. Yedi yabancı komşu edilirmi. Vay başıma gelenler” başka başka şeyler söylediğine kendi de şaşıtı. Ona ellerini dizleri dayayıp düşünmek düşerdi. Koca yada “karın arısı herif”

-İki gözü çıksın onun

- Etin kefen olsun

-Sürünsün de sürünsün

(içinden bir soğukluk kendini tersler gibiydi). İcini yenebildi yinede “koca avrat”

-Hökümete, hükümete deyip kaşlarının çattı. Yitirmemek içinde ellerini sıkıyordu. Neyi yitirmişti neyi bulmuştu kendisi de bilmiyordu.

-Böyleleri bildiğini başkalarına söylemeyi sırrını ifşa sayarlar ya

-Bizimki hem yumruğunu sıkıyor öylece de bütün olanları parmakları arasına sığdırmış istediği sekle döndüreceğini sanıyor, hem de yeni buluşların inşada oluşturduğu soğuk bir rahatlamayı karısına haber verir gibi bakışlarını uzaklara çeviriyordu.

Dışarı fırlayıverdi. Her rastgelen fikrine “evet” diyordu. “Durma koş. Belki senen önce ulaştıran olur” ağaçlar, evler, arasına boğazına kadar giren tozlar, tiz seslerle parlayıp sönüveren sinekler, hepsi hepsi ondan yanaydı. Hükümet konağının kocaman kapısında soğuk bir havayla karşılaştı. İlk rastladığına sordu.

-Şey?

-Ney

-Şey?

-Bilmiyorum

Daha başkasına, daha başkasına sordu. Meramı vardı, biri anladı. Odayı gösterdi. “savunma yapmalıyım” dedi içi. Bir savunma yap, bir savunma yap ki, sabun köpükleri gibi aksın kelimelerin. Seninle koşuversin hükümetin adamı. Telefonlar sana dönsün. Şey oluversin yani” savunma yapmak istedi. Neyi nasıl anlatacaktı çocuklarını unutuvermişti. Sönükçe kalanları da hatırlamaya çalıştı. Kaşını gözünü oynattı. “hayırdır inşallah hayırdır inşallah” ötesini diyemedi. Üstüne başına bakacak oldu. “Neyse ney se”.

Kocaman masa. Ufak tefek bir adam. Yılışıyor. “Sırıltma “ diyecek oldu. Aaa eli ayağı çözülüyor gibi. Oda ney.

-Şey. Şey. Bey

Nedir derdin amca

Dışardaki sabun köpüğü sönuvermişti. “şey” dedi. Ve devam etti.

Efendim ben mahallenin ortasındaki sokağın sol başındaki evlerin yanındaki dükkanın ötesindeki evin yanında evim var. Söylemesi ayıp ama bir koca karıyla oturuyok. Şey anam değil, benim, hanımım. Kocadı kayı 40 yaşlarına bastı. Bende o civarlardayım. Zaten yanar yakının bende diğ komadın” eder. Başındaysa bilirsin hani. Karı kısmışı. Bol çene eder. Derlerki kadın kısmı üç cinsten gelirmiş. İt, eşek, beni adem nesli. Bizimki de.

-Amca derdini anlat.

Sanki bu derdi değildi. Acaba onunki hangi soydan geliyordu. Yeni baştan başladı.

-Evimiz iki göz bir kız bir oğlan yuvadan uçurduk. Oğlandan da hayır yok. Bakanımızda yok haa avrat dedi: “Herif şu odanın birini kiraya virek parasıyan bir deliğimiz kaparuz” Bende amin dedim. Gelen gidene kiralık evimiz var dedik. Gençten bir karı-koca imişler. İki de genç hani. Tutmak istediler bizde verdik. Ne bilecen başımıza geleni.

-Ne başınıza geldi babalık

-Ah sorma efendim. Karı aklını tutmayacamısın. Amma bir kere tutucamısın. Bizimki dedi ki “Herif ben bunlardan hile seziyom. Hele şu bacaksız gelinden gel evden çıkırık. Bize bunlardan gelen Allahtan gelsin. Yok dedim. Yüz göz olduk bir kere. Ney ise efendim. Ne bilicin başımıza geleceğini. Ney ise. Olmuş işin yanışı olmazmış. Devamlı bir arkadaş gelirdi. Oğlanın. Hemşerisi. Ne bilicin. Vebalı başına. Karı ile araları birimiş. Oğlan bunu sezinlemiş. Döğüştüler. Aradan zaman geçti kadından bir olan oldu. Adam bebeğe sahip çıkmadı. Devamlı kadına eziyet ediyordu. Dün akşam birbirine düştüler. Gelin çokça yatıyor. Bizim hanım olmasa ikisi de ölürdü. Onun dişiler. Bebeğe tam otuz beş gün oldu. Ah efendim ah. Adam bebeği öldürmek istemiş. Gelinceğiz can havliyle kalkmış soba küreğiyle başına vurmuş. Bağirtısına bütün mahalle toplandıktan sonra bende geldim. Ağzı burnu kan hemen hastahaneye götürmüş komşular. Karıyı d a nazarata attı polisler. Ya bebek? O kargaşalıkta bebek kimin aklına gelir. Eeee ahali çekilince bebek bağırmayı dudduruverdi.

Sabaha kadar uyutmadı beni efendim. Karımın da sütü yok ki emzirsin efendim ne yapacağımız şaştık efendim. Bebeği aldım nazarata götürdüm efendim kadın bebeğine sahip çıkmadı efendim. Bebek üstüme kaldı efendim. Dardime bir çare bulun efendim.

Efendi dediği adamda kuzu gibi dinliyordu. Hayretini gizleyememişti.

-Tamam anladım, önce bir dilekçe yazacaksın dedi.

-Derdimi anlattım ya efendim.

-Olmaz olmaz bir dilekçe yazacaksın.

Bizimki gerisin geri çıktı. Arzuhalciye vardı. Meğer ona laf anlatmak deveyi iğnenin deliğinden geçirmek demekmiş. Adam arzuhalcinin gözlüğünü ikide bir oynatmasına, yazıyı yazıp yazıp silmesine bakarken içinden “bebek ağlayarak çatladı öldü, diye düşünüyordu” para dedi. Tüm verdi, üstünü de almadı. Dilekçeyi uzatırken bey efendi koltuğuna iyice gerilmişti. “Seni savcılığa havale ediyorum o işini halletsin”

-Aman efendim Elini ayağını öpeyim efendim.

-Savcıya git, derdini anlat.

Çok söz söyleyipte kovulmayım der gibi çıktı. Savcı bey içerde dostuyla konuşmuş. Salonu iyice adımlardı bizimki. Sonra girdi. Savcı alın dedi.

-Olmaz olmaz. Seni nüfus dairesine gönderiyorum. Orda müfus kaydını çıkattır. Bu iş keyfine göre olmaz.

-Aman efendim

-Olmaz dedim. Nüfus dairesine git. Bu çocuğun bu kadına ait olduğunu ispat ettir.

-efendim adamlar ta nerden. Sonra çocuk. Şey .şey yani. Babası bellisiz.

-başka memlekettense ordan kaydını getittir. Şeyse. Şeyini bulsunlar

-Aman efendim

-Haydi. Haydi, doğru.

Bizimki nüfus dairesinde savcıdakinden daha çok ezildi. Laf anlatamamanın yada onların anlayamamalarının ezikliği. Ordan savcıya savcıdan da iyice kapı dışarı edildikten sonra hırslıca nezarete geldi. Gelinde pabuçla kovacak oldu.

-Hökümete.Hökümete deyip yolu tuttu. “Duvarlar anladı adamlar anlamadı” dedi ve kapıyı çaldı. Yeni baştan değişse bile acıma dolu kesik kesik meramını dile getirdi. Kovulacak oldu “Efendi nasıl yaparmış. Elinde bir iç yokmuş. Bebeğin gelinin olduğunu ispatı gerekmiş. Onun için ta nereye gitmeliymiş. Orda da yoğunlaşa yok olduğu garanti. Geri geri gel. Nezaretçide içeri almaz. Gelin Allah belasını versin. Baksana şu işe. Sabahınan çıktım. Karalık çökecek nerdeyse. Bari yolu şaşırmısaydım “ bunları düşe kalka giderken söyleniyordu.